

РЕШЕНИЕ

№ 172

Гр. София, 12.06.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, Второ наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесети април през две хиляди и петнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИДИЯ СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. БИЛЯНА ЧОЧЕВА
2. БИСЕР ТРОЯНОВ

при участието на секретаря Кристина Павлова .....
и в присъствието на прокурора Димитър Генчев .....
разгледа докладваното от съдия Троянов .....
наказателно дело № 161 по описа за 2015 г.

Касационното производство е образувано по протест на Варненска апелативна прокуратура против решение № 170 от 05.12.2014 г. по в.н.о.х.д. № 190/ 2014 г. на Варненски апелативен съд, с искане за отмяна и връщане на делото за ново разглеждане.

Касационният протест се позовава на предвидените в чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК основания за отмяна на въззивния съдебен акт с доводи, че апелативната инстанция е допуснала съществено нарушение на процесуалните правила при установяване, проверка и оценка на доказателствата, в резултат на което е извела незаконосъобразни правни изводи за невинността на подсъдимите и неправилно приложила материалния закон, включително и института по чл. 9, ал. 2 от НК.

Представителят на Върховна касационна прокуратура поддържа протеста по изложените в него съображения.

В съдебно заседание подсъдимият А. А. Р. не взема становище по делото. Неговият защитник адвокат Д. Й. счита протестните доводи за неоснователни и пледира за тяхното отхвърляне.

Подсъдимият Д. И. Д. и защитникът му адвокат П. Х. настояват за потвърждаване на въззивното решение като правилно и законосъобразно.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на протеста, изложените от страните съображения в открито съдебно заседание и извърши касационната проверка в законоустановените предели, намери следното:

С решение № 170 от 05.12.2014 г. по в.н.о.х.д. № 190/ 2014 г. Варненският апелативен съд потвърдил присъда № 28 от 13.05.2014 г. по н.о.х.д. № 270/ 2013 г., по описа на Разградски окръжен съд, с която подсъдимият А. А. Р. бил оправдан по обвинението за извършено престъпление по чл. 254а, ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и бил признат за невинен в това, че за времето от 18.11.2008 г. до 09.09.2009 г. в гр. Исперих, в условията на продължавано престъпление, като длъжностно лице – кмет на община Исперих, в нарушение на бюджетен закон по чл. 1, ал. 2, II Разходи т. 4.2. от Закона за държавния бюджет на Република България за 2009 г. и без наличие на предвидените основания в чл. 19, чл. 20 и чл. 21 от Правилника за организацията и дейността на Междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерски съвет (обн. ДВ, бр. 40/18.05.2007 г.), се разпоредил с целеви бюджетни средства за преодоляване на последици от бедствия и аварии, отпуснати за: кметство в с. Л. - 56 013.00 лв.; за молитвен дом-църква в с. М. П. - 68 103.88 лв.; за детска градина в с. Л. -72 351.92 лв.; за молитвен дом-джамя в с. Др. - 76 972.80 лв.; за кметството в гр. Исперих - 60 154.86 лв.; за сграда на ОЗК в гр.Исперих - 31 762.40 лв. или общо в размер на 365 358.86 лв., не по предназначението им, като са настъпили вредни последици за държавата.

Със същата присъда подсъдимият Д. Ив. Д. бил оправдан по повдигнатото му обвинение за извършено престъпление по чл. 311, ал. 1 във вр. с чл. 26 от НК и бил признат за невинен в това, че на 12.11.2008 г. в гр. Исперих, в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице (управител на „ВМ-Дочев”ООД) и в кръга на службата си съставил официални документи (строително-конструктивно заключение и заключение от техническа експертиза приложение № 3 към чл. 22, ал. 2, т. 3 и чл. 23, т. 1 и 2 от Правилник за организацията и дейността на междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерския съвет), в които да е удостоверил неверни обстоятелства, видовете увреждания, тежест и техническо състояние на общински сгради и молитвени домове в с.Л. (сградите на кметството и детската градина), в с. М. П. (за молитвен дом-църква), в с. Др. (молитвен дом-джамя), в гр. Исперих (сградата на кметството и сграда на ОЗК), следствие на несъществуващо събитие – силен и с висока скорост вятър, съчетано с

проливен дъжд на 05.10.2008 г., с цел да бъдат използвани тези документи като доказателство за обстоятелства по възникнало бедствие.

Предявеният от министъра на финансите граждански иск за причинени имуществени вреди в размер на 365 358,86 лв срещу подсъдимия А. А. Р. бил отхвърлен.

Касационният протест срещу оправдаването на подсъдимия Р. е основателен.

Въззивният съд не е отговорил на възраженията на протестиращата прокуратура. Позовавайки се на показания на свидетелите по делото протестът на заместник-окръжния прокурор атакува правилността на застъпената от първоинстанционния съд теза за бедствие, което да е увредило общински сгради и молитвени домове на територията на община Исперих. Както в мотивите на оправдателната присъда, така и във въззивното решение липсва сериозен и убедителен доказателствен анализ. Разградският окръжният съд е преразказал показанията на свидетелите, а апелативният съд се позовал само на даденото от тях изложение за състоянието на сградите. И двете съдебни инстанции не са обсъдили съвкупно събраните доказателства за действително протеклото на 05.10.2008 г. природно събитие със силен вятър и валежи, което (според обвинителната власт) не се вменява в понятието „бедствие” и не оправдава извършените от подсъд. Р. действия по чл.чл. 19-21 от Правилника за организацията и дейността на междуведомствената комисия за възстановяване и подпомагане към Министерски съвет. Съдилищата са пренебрегнали показанията на свидетелите Т. Х. (кмет на с. Др.), свид. Х. Н. (касиер на джамийското настоятелство), свид. И. Т. (кмет на с. М. п.), свид. Г. Г. (свещеник в с. М. П.), свид. А. Х. (кмет на с. Л.), според които бедствие на 05.10.2008 г. нямало, а сградите били стари, амортизирани и в окаяно състояние, поради което тежките поражения не били причинени от силния вятър на 5 срещу 6 октомври 2008 година. Показанията на свидетелите не били съпоставени и обсъдени с писмените документи на държавни институции за метеорологичната обстановка по време на „бедствието”. По този начин събраните по делото доказателства не са обсъдени обективно, всестранно и пълно и допуснатото нарушение по чл. 14 от НПК не е позволило изграждането на правилни и обосновани правни изводи. Налице е касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. с ал. 3, т. 2 от НПК за отмяна на въззивното решение в тази му част и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Варненският апелативен съд е изменил мотивите за оправдаването на подсъд. Р. Приел е, че „екстремното” природно явление „само по себе си” не е причинило

всички повреди по сградите и приложил института по чл. 9, ал. 2 от НК. Мотиви защо поведението на подсъд. Р. не е общественоопасно липсват. Не е направено и разграничението дали деянието е малозначително или неговата обществена опасност е явно незначителна. Правният извод не е верен. Престъплението по чл. 254а, ал. 2 от НК е резултатно, с него се увреждат обществените отношения, свързани с правилното функциониране на финансовата система на държавата и правилното разходване на бюджетните средства. Настъпилата имуществена щета за държавата е на стойност 365 358.86 лева и не се вменява в обичайните понятия за явната незначителност на деянието, нито за неговата малозначителност. Варненският апелативен съд е нарушил материалния закон, като неправилно приложил института по чл. 9, ал. 2 от НК. Налице е и основанието по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК за отмяна на въззивния съдебен акт.

В частта за оправдаването на подсъдимия Д. И. Д. касационният протест е неоснователен.

Правилно съдилищата оправдали подсъдимия Д. по повдигнатото му обвинение по чл. 311, ал. 1 от НК, тъй като поведението му е несъставомерно по този състав на престъпление. Според очертаните от обвинителната власт факти и обстоятелства управителят на търговското дружество не може да извърши инкриминираното документно престъпление в кръга на служебните си задължения. Подсъдимият е действал в качеството на вещо лице и съдилищата са били длъжни да преценят неговото поведение спрямо признаците от състава на престъплението по чл. 291 от НК. Мотиви отново липсват, но не са налице и касационните основания за връщане на делото за ново разглеждане. Умишленото престъпление по чл. 291, ал. 1 от НК е по-тежко наказуемо и прилагането на този материален закон е бил допустим само след изменение на обвинението по чл. 287 от НПК по инициатива на прокурора, което не е извършено, докато за непредпазливото престъпление по чл. 291, ал. 2 от НК е изтекла погасителната давност на чл. 80, ал. 1, т. 5 и чл. 81, ал. 3 от НК.

За отстраняване на допуснатите нарушения на материалния закон и на процесуалните правила протестираният съдебен акт следва да бъде отменен в частта, с която е потвърдено оправдаването на подсъд. А. А. Р. и делото – върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд, от стадия на съдебното заседание.

В останалата част – досежно обвинението на подсъд. Д. И. Д., въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 3, т. 2 и 3 във вр. с ал. 1, т. 4 от НПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение № 170 от 05.12.2014 г. по в.н.о.х.д. № 190/ 2014 г. , по описа на Варненски апелативен съд в частта, с която е потвърдена оправдателната присъда спрямо подсъдимия А. А. Р. и ВРЪЩА делото за ново разглеждане в тази му част от друг съдебен състав на същия съд, от стадия на съдебното заседание.

ОСТАВЯ В СИЛА въззивното решение в останалата му част.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.